

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **K. E. O.**, narozený dne X
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. B.**, narozená dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. CPR-8694-5/ČJ-2025-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. CPR-8694-5/ČJ-2025-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

potvrzeno rozhodnutí ze dne 18. 2. 2025, č. j. KRPA-418801-89/ČJ-2019-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba jeden rok, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítl, že dne 15. 4. 2025 odeslal cestou datové schránky žalovanému vyjádření matky žalobcova dítěte zachycující nové skutečnosti dle § 82 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán tento důkaz dle § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.
3. Žalobce nerozporuje popisy vytýkaných skutků, neboť se uvedeného jednání skutečně dopustil a toto jednání je správním orgánem správně popsané i právně kvalifikované. Nesprávné je však posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, a to nejen v kontextu dosavadní bezúhonnosti účastníka řízení a poskytnuté součinnosti, nýbrž primárně z důvodu chybného posouzení jeho rodinných vazeb, realizovaných na území České republiky (dále jen „ČR“), kdy se podílí na výchově a výživě nezletilého syna N. Co se týče vazby k synovi, žalobce uvádí, že po narození syna nebyl uveden v rodném listě jako otec, neboť se s matkou dítěte rozešel, kdy ačkoliv ona sama jeho otcovství nepopírala, odmítala jakoukoliv součinnost při zápisu otcovství, pročež se účastník musel obrátit na Okresní soud v B., který věc zpracovával pod sp. zn. 25 Nc 1605/2021, a to od 22. 6. 2021 do 16. 4. 2024, kdy z doloženého rozsudku vyplývá, že ačkoliv matka dítěte nepopírala, že v době početí dítěte měla poměr toliko s účastníkem, a ačkoliv otcovství bylo následně potvrzeno testem DNA, matce dítěte se podařilo v řízení obstruovat natolik, že jej protáhla o takřka tři roky, kdy po celou dobu řízení neměl otec žádná rodičovská práva, proto styk s dítětem probíhal toliko se svolením matky, která styky vždy podmiňovala finančním plněním, které pak navíc v řízení o určení výživného popřela. Z tohoto důvodu je tedy obtížné vyčíslit žalobci nižší míru vzájemných styků do doby vydání uvedeného rozsudku, neboť po majoritní část vedeného řízení sice byl faktickým otcem dítěte, nikoliv však matrikovým otcem, a tudíž rodičovská práva neměl.
4. Napadené rozhodnutí nijak nezohledňuje, že syn má poruchu autistického spektra, toto zdravotní omezení s sebou nese opožděný vývoj a určitou jeho autistickou úzkost a neochotu k jakýmkoliv změnám prostředí. Za normálních okolností by účastník po určení jeho otcovství mohl řešit neshody s bývalou partnerkou cestou návrhu na zahájení řízení o určení styků s nezletilým a následně by od soudu získal minimálně několikahodinové separátní styky bez účasti matky, avšak tento postup není s ohledem na autismus syna vhodný, a tudíž se účastník (navzdory všem obtížím v komunikaci s bývalou partnerkou a matkou syna) rozhodl, že bude styky vykonávat toliko za účasti matky, což i dotázaný orgán péče o dítě uvítal jako vhodný postup, neboť na dítě není kladen zvýšený stres ze změny prostředí a odloučení od matky. Pokud pak matka

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

hodnotí takovýto postup jako krátké setkání, tak je její tvrzení pravdivé, avšak jiná možnost se účastníkovi nenabízí, neboť dítě nemůže odvést do své domácnosti a hrát si s ním v domácnosti matky taktéž nemůže, neboť to matka dítěte nedovoluje. Setkání se tak odehrávají formou procházek, v rámci kterých otec navazuje kontakt se synem, a snaží se tak podílet na jeho výchově, přičemž pokud jde o otázku výživy i z výsledku matky dítěte vyplynulo, že otec výživné hradí, byť v nižší než soudem uložené výši, což je však pochopitelné a akceptovatelné s ohledem na absenci volného přístupu na trh práce. Žalobce se tak domnívá, že nelze jeho situaci hodnotit bez přihlédnutí k tomu, že získal rodičovská práva teprve před několika měsíci, a to nikoliv vinou vlastní nečinnosti, nýbrž obstrukčního jednání matky, která soudní řízení protahovala, kdy nyní nemůže vůči synovi (z pohledu péče) vystupovat silově, neboť musí brát ohled na jeho zdravotní stav. Provedeným dokazováním však bylo prokázáno, že účastník je skutečně otcem nezletilého občana ČR, se kterým se setkává a podílí se na jeho výchově i výživě. Zda takto popsany kontakt postačí k legální úpravě pobytu je pak věcí posouzení řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu, avšak z pohledu posouzení rodinných vazeb realizovaných na území ČR má účastník za to, že i takováto míra zapojení účastníka do života nezletilého syna je důvodem, pro který má být životní situace účastníka řešena cestou § 50a zákona o pobytu cizinců, namísto ukládání správního vyhoštění.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Cizinec při pobytové kontrole dne 9. 12. 2019 předložil k prokázání totožnosti cestovní doklad pro uprchlíky vydaný Itálií a průkaz povolení k pobytu vydaný Itálií, přičemž následným odborným posouzením bylo zjištěno, že se v obou případech jedná o celkové padělky. Žalobce pobýval na území ČR dne 9. 12. 2019 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
8. Žalobce při výslechu dne 9. 12. 2019 tvrdil, že jiná jména neužívá a že jeho doklady nejsou padělané, vystupoval pod jménem O. E. O azyl žádal neúspěšně v Itálii. Uvedl, že se v ČR stará o syna. Žalobce byl zajištěn, následně požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 12. 2019.
9. Dne 4. 3. 2020 bylo žalobci uděleno správní vyhoštění na dobu dvou let (rozhodnutí č. j. KRPA-418801-26/ČJ-2019-000022-ZSV). Žalovaný jako dovolací orgán toto rozhodnutí zrušil dne 17. 6. 2020 (č. j. CPR-16705-2/ČJ-2020-930310-V243), neboť správní orgán dostatečně neobjasnil, zda má žalobce na území ČR skutečně potomka.
10. Podle vyjádření zástupce žalobce ze dne 4. 10. 2020 žalobce synovi zasílá výživné, se synem se pravidelně stýká v bydlišti matky po dobu 3 až 4 hodin, nosí mu dárky, oblečení, hračky, mají k sobě citový vztah.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

11. Matka při výslechu dne 18. 1. 2021 uvedla, že zná pouze K. D. O., nikoliv účastníka řízení O. E. Za tři roky viděl syna 8x, o syna nikdy zájem neměl, nejevil zájem o jeho výchovu, vždy slíbil, že jej bude pravidelně navštěvovat, pak ho několik měsíců neviděl, nejdéle rok a půl. Peníze posílá nepravidelně, dvakrát ročně posílá balíček s oblečením. Nikdy s nimi nebydlel.
12. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2021, č. j. OAM-495/LE-BA02-K03-2019, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné formě.
13. Dle vyjádření zástupce žalobce ze dne 20. 6. 2021 matka otcovství žalobce nepopírá a umožňuje mu styk se synem.
14. Dne 22. 6. 2021 žalobce podal návrh na určení otcovství k Okresnímu soudu v B.
15. Podle vyjádření žalobce ze dne 12. 9. 2021 matka nezletilého má působit průtahy v řízení tím, že uvádí „bizarní stanovisko“, že otcem dítěte je občan Velké Británie.
16. Podle vyjádření matky ze dne 29. 9. 2021 během léta 2017 se s žalobcem několikrát viděli, sliboval pomoc s výbavou pro syna, drtivou většinu pořídila sama. Po narození syna ho o této skutečnosti informovala, přijel, zájmal se hlavně o rodný list syna, že tam potřebuje být zapsaný jako otec. Syna pak navštívil za šest týdnů a pak až na podzim 2018, kdy syna viděl dvakrát. Synovi koupil kočárek a nějaké oblečení. Pak ho navštívil na narozeniny 27. 12. 2018, dovezl mu odrážedlo. Pak ho rodina rok a půl neviděla, jako důvod uvedl, že cestoval. Syna v létě 2020 navštívil 2x. Při návštěvě v říjnu 2020 přiznal, že potřebuje rodný list syna kvůli vízu. Matka jej žalobci neposkytla, obávala se zfalšování. Pak se až v únoru 2021 ozval jeho advokát, že potřebují rodný list syna. Žalobce vždy sliboval, že chce syna navštěvovat pravidelně, ale pauzy mezi návštěvami bývaly několik měsíců. Návštěvy byly častější až od dubna 2021, na synovi narozeniny ani na Vánoce se však neozval, syna nenavštívil. Přijel pouze na jeho první narozeniny na deset minut. Termíny návštěv byly 22. 4. 2021, 28. 4. 2021, 11. 5. 2021, 10. 6. 2021, 21. 7. 2021, 6. 8. 2021, 26. 8. 2021 a 28. 9. 2021, se synem byl vždy zhruba tři hodiny. Žalobce nemluví česky, se synem si proto nerozumí, nedokáže se o něj postarat. Matka uvedla, že otci nikdy ve styku nebránila, domnívá se ale, že zájem otce o syna je pouze účelový, milující otec se o dítě zajímá neustále, ne pouze kvůli rodnému listu. Na výživné přispívá 1 500 Kč.
17. Z rozsudku Okresního soudu v B. ze dne 24. 7. 2023, č. j. 25 Nc 1605/2021-257, je zřejmé, že matka nepopírála otcovství žalobce, namítala však, že uváděl ke své osobě různá jména a data narození, a jsou tak pochybnosti o jeho skutečné identitě. Žalobce jako navrhovatel v řízení o určení otcovství prokazoval svou podobu průkazem Ministerstva vnitra, kde se však fotografie neshodovala s podobou žalobce, následně předložil svůj rodný list, kde bylo jiné jméno, než v návrhu na zahájení řízení. Matce se představil jako občan Velké Británie s opět jiným jménem (K. D. O.). Neodpovídá ani podoba navrhovatele v cestovním pasu. Ze zprávy policie podle matky vyplynulo, že zde jsou nejméně dvě osoby, které se označují stejným jménem. K těmto pochybám se připojil i opatrovník nezletilého, konstatoval, že je v zájmu nezletilého spolehlivé prokázání identity navrhovatele. Následně i soud konstatoval, že k osobě navrhovatele je třeba provádět podrobnější dokazování, neboť jsou pochybnosti o jeho identitě (jak shrnul v bodě 11 tohoto rozsudku). Byť ani dokazováním se nepodařilo pochybnosti podle soudu zcela odstranit, upřednostnil soud právo dítěte na zápis rodiče do rodného listu. Soud v tomto rozsudku hodnotil okolnosti navázání vztahu rodičů nezletilého,

konstatoval, že bylo zcela zřejmé, že navrhovatel postupoval od počátku zcela účelově s cílem zplodit zde potomka. V rozsudku je popsána rodinná situace. Matka má vysokoškolské vzdělání, zaměstnání, o syna pečuje, když je v práci, syna hlídá babička. Nezletilému byl v březnu 2023 diagnostikován autismus, má problémy se zapojením do většího kolektivu, v neznámých situacích utíká nebo se schovává. Matka se synem absolvuje terapie v Praze, spolupracuje i se speciálním pedagogickým centrem v B., pobírá příspěvek na péči na syna. Soud konstatoval, že matka o syna pečuje řádně, v její péči nebyly shledány žádné nedostatky. Navrhovatel uvedl, že je zaměstnán u přítele, práci vykonává bez smlouvy. Z celkového výživného ve výši 330 000 Kč navrhovatel zaplatil toliko 71 900 Kč, dluží tak 258 100 Kč. Soud určil výživné ve výši 4 000 Kč měsíčně do 12/2020 a ve výši 6 000 Kč měsíčně od 1/2021.

18. Matka nezletilého byla vyslechnuta jako svědek dne 24. 10. 2023, jejímu výsledku byl přítomen i právní zástupce žalobce. Matka uvedla, že od roku 2021 začal za synem jezdit, viděl ho zhruba každý druhý měsíc, jednalo se o nepravidelné návštěvy, zhruba 11 za rok. V roce 2022 viděl syna 6x, v roce 2023 2x. Za celou dobu poslal celkem jen 71 900 Kč. Se synem je vždy zhruba hodinu, česky nehovoří. Syn má diagnostikovaný lehký autismus. K dotazu, co by pro syna znamenalo vyhoštění otce, odpověděla, že neví, zda by poznala nějaký rozdíl. Otec se občas ozve, že přijede, pak je u nich asi hodinu. Za poslední rok je navštívil 2x. Matka se domnívá, že mu jde zejména o rodný list. Syn o otci nemluví, nemají spolu bližší vztah. K jiným lidem má vztah bližší, než ke svému otci. Otec se nijak na péči a výchově dítěte nepodílí.
19. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2024, č. j. 32 Co 275/2023-305, bylo rozhodnuto o odvolání ve věci určení otcovství a úpravy poměrů. Odvolací soud konstatoval, že otec není zaměstnán a prostředky si obstarává formou brigád či podporou od rodiny. Otec od počátku pobytu v ČR měl snahu zde zplodit dítě, přičemž sledoval výlučně vlastní zájmy (legalizaci pobytu). V jeho jednání zcela absentuje zájem o dítě a zajištění jeho potřeb. Otec o syna neprojevuje téměř žádný zájem, nezletilého navštěvuje sporadicky a na velmi krátkou dobu, neřeší, kdo a jak potřeby nezletilého finančně zabezpečí. Takový přístup je neslučitelný se zájmy nezletilého. Je na otci, aby si své poměry upravil tak, aby svým povinností vůči nezletilému mohl dostát. Stav nezletilého vyžaduje speciální přístup a zvýšené náklady, odvolací soud proto od září 2022 určil částku výživného na syna ve výši 7 500 Kč měsíčně.
20. Dne 27. 8. 2024 byla opětovně vyslechnuta matka nezletilého, uvedla, že je s otcem nezletilého v kontaktu, tuto neděli navštívil syna na 30 minut. Dluh na výživném otec nedoplatil, posílá jen 2 000 Kč měsíčně. Letos (tj. 2024) syna viděl otec 7x, v roce 2023 jen 3x. Matka si nemyslí, že otec má syna rád, to by jezdil pravidelně za synem. Syn ví, kdo je jeho otec, ale nemluví o něm. Otec nikdy nebyl u syna v mateřské školce, na dovolenou syna nebere, jednou byli se synem v muzeu, šla matka se synem a otec se připojil. Vyhoštění by pro syna nic neznamenalo, je to prakticky cizí člověk, syn o něm sám nikdy nemluví. Ještě nedávno ho syn nechtěl vidět, šel se schovat do pokojíčku a nechtěl s ním mluvit.
21. Správní orgán předvolal k výsledku na den 9. 10. 2024 žalobce i jeho zástupce, následně na den 6. 11. 2024. Podle úředního záznamu ze dne 6. 11. 2024 se nikdo nedostavil.

22. Dne 18. 2. 2025 správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 4 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu zákazu pobytu jeden rok.
23. V odvolání cizinec namítal, nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, a to nejen v kontextu své dosavadní bezúhonnosti a poskytnuté součinnosti, když cizinec se podílel na výchově a výživě nezletilého syna. Po jeho narození nebyl uveden v rodném listě jako otec, neboť se s matkou dítěte rozešel. Jelikož matka odmítala jakoukoliv součinnost při zápisu otcovství, musel se obrátit na Okresní soud v B, který věc řešil od 22. 6. 2021 do 16. 4. 2024, kdy z důvodu obstrukcí ze strany matky dítěte se řízení táhlo takřka tři roky. Vzhledem k tomu, že cizinec neměl jako otec žádná rodičovská práva a styk s dítětem probíhal pouze se svolením matky, je obtížné vyčítat cizinci nižší míru vzájemných styků do doby vydání uvedeného rozsudku. Pokud pak jde o aktuální hodnocení styků cizince se synem, napadené rozhodnutí nezohledňuje skutečnost, že syn má poruchu autistického spektra. Za normálních okolností by cizinec po určení jeho otcovství mohl řešit neshody s bývalou partnerkou cestou návrhu na zahájení řízení o určení styků s nezletilým a následně by od soudu získal minimálně několikahodinové separátní styky bez účasti matky, avšak tento postup není s ohledem na autismus syna vhodný, a tudíž se cizinec rozhodl, že bude styky vykonávat toliko za účasti matky, což i dotázaný orgán péče o dítě uvítal jako vhodný postup, neboť na dítě není kladen zvýšený stres ze změny prostředí a odloučení od matky. Pokud pak matka hodnotí takovýto postup jako krátké setkání, je její tvrzení pravdivé, avšak jiná možnost se cizinci nenabízí. Setkání se proto odehrávají formou procházek, v rámci kterých cizinec navazuje kontakt se synem, a snaží se tak podílet na jeho výchově, přičemž pokud jde o otázku výživy i z výsledku matky dítěte vyplynulo, že otec výživné hradí, byť v nižší než soudem uložené výši, což je však pochopitelné a akceptovatelné s ohledem na absenci volného přístupu na trh práce. Cizinec je skutečně otcem nezletilého občana ČR, se kterým se setkává a podílí se na jeho výchově i výživě. Zdali takto popsaný kontakt postačí k legální úpravě pobytu, je pak věcí posouzení řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu, avšak z pohledu posouzení rodinných vazeb realizovaných na území ČR má cizinec za to, že jeho situace má být řešena cestou § 50a zákona o pobytu cizinců. Jakkoliv je cizinci známa praxe řady jeho krajanů, kteří s oblibou navazují styky s nepříliš atraktivními a mnohdy postaršími Čechy s vidinou legalizace pobytu, tak cizince z tohoto postupu podezírat nelze, neboť jeho bývalá partnerka je mladá atraktivní žena, kdy po určitou dobu s ní udržoval upřímný vztah, ze kterého se narodil nezletilý syn, přičemž navzdory rozpadu vztahu s matkou dítěte je to právě cizinec, kdo se tři roky domáhal určení jeho otcovství. Ačkoliv policejní orgán není orgánem, který by mohl vyřešit bytovou situaci cizince, cizinec považuje minimálně za vhodné, aby nebyl z ČR deportován, přičemž pokud se mu nepodaří upravit si pobyt, měla by mu být dána možnost vycestování s možností dalšího postupu cestou zastupitelského úřadu, neboť v ČR realizuje významné rodinné vazby, které svoji hodnotou a intenzitou převyšují intenzitu dvou protiprávností, pro které je řízení vedeno, a to tím spíše, že se vytýkané protiprávní jednání událo před více než pěti lety a od roku 2019 nejsou vůči cizinci evidovány jakékoliv negativní poznatky. S ohledem na výše uvedené skutečnosti cizinec navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému posouzení s uložením postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
24. Opatrovník nezletilého syna odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nepodal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

25. Žalobce zaslal správnímu orgánu vyjádření matky nezletilého syna ze dne 11. 4. 2025, které uplatnila v řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu cizince a ve kterém uvedla, že od její původní výpovědi došlo k výraznému zlepšení situace, co se týká zájmu cizince o syna a výše výživného, přisuzuje to stabilnímu zaměstnání otce.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že byly zjištěny skutečnosti, které jednoznačně potvrzují, že došlo protiprávním jednáním cizince k naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, když při pobytové kontrole dne 9. 12. 2019 cizinec prokazoval svoji totožnost cestovním dokladem pro uprchlíky vydaným Itálií a průkazem povolení k pobytu vydaným Itálií, přičemž následným odborným posouzením bylo zjištěno, že se v obou případech jedná o celkové padělky. Zároveň lze konstatovat, že cizinec pobýval dne 9. 12. 2019 na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Uvedeným protiprávním jednáním se cizinec dopustil porušení povinnosti stanovené ustanovením § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a platným oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Doba, po kterou cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Při hodnocení případné existence důvodů, které by cizinci znemožňovaly vycestování, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Doba k vycestování z území členských států EU byla stanovena s ohledem na okolnosti daného případu a v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 citovaného zákona.
27. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně zkoumal přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince, která se odvíjí od výsledku posouzení jednotlivých kritérií přiměřenosti nastíněných v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců na straně 6 až 9 napadeného rozhodnutí, s jeho hodnocením se ztotožnil. V řízení bylo zjištěno, že cizinec se svým synem a jeho matkou nežije a nikdy nežil ve společné domácnosti. Z protokolu o výsledku účastníka ze dne 9. 12. 2019 s cizincem vyplynulo, že má na území ČR syna, se kterým nežije ve společné domácnosti a nepodílí se na jeho výživě ani výchově. Dne 18. 1. 2021 a následně dne 24. 10. 2023 byl sepsán protokol o výsledku svědka s matkou nezletilého syna. Podle těchto výpovědí s cizincem otěhotněla krátce po jejich seznámení, cizinec uvedl, že je občan Velké Británie. Ještě před narozením syna se s cizincem rozešla. Za tři roky cizinec viděl syna pouze v osmi případech, nejevil zájem o jeho výchovu a sporadicky přispíval finančně na jeho výživu. Větší zájem začal projevovat až od srpna 2020, kdy začal jmenované posílat na bankovní účet měsíčně menší finanční částky. V říjnu 2020 ji navštívil a žádal o rodný list syna. Od roku 2021 začal za synem nepravdělně jezdit (asi 11 návštěv), v roce 2022 ho viděl 6x, v roce 2023 pouze 2x. Za celou dobu poslal matce na výživu syna cca 72 000 Kč. Na základě skutečností zjištěných v průběhu správního řízení je potvrzeno, že na cizince nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2024, č. j. 30 Co 275/2023-305, vyplynulo, že cizinec je skutečně otcem nezletilého, který byl rozhodnutím soudu svěřen do péče matky, cizinci byla stanovena částka, kterou musí měsíčně přispívat na výživu syna, a dále mu bylo uloženo uhradit dluh na výživném ve výši 284 300 Kč. Z výše uvedených skutečností je potvrzeno, že cizinec prokazatelně o svého syna nepečoval a nepečuje a ani

významně finančně nepřispívá na jeho výživu. Jestliže v odvolání uvádí, že výživné hradí, byť v nižší než soudem uložené výši, žalovaný zdůraznil, že vyživovací povinnost je prvořadou povinností každého z rodičů a každý je povinen upořádat si své poměry tak, aby této své povinnosti mohl dostát. Zdravotní stav nezletilého vyžaduje a bude vyžadovat speciální přístup, který je provázen zvýšenými náklady, a pokud cizinec má takový zájem o své dítě, měl by prvořadě plnit své rodičovské povinnosti. Tyto může plnit i v případě, že bude nucen vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění z domovského státu. Dle názoru žalovaného dovolávání se práva na rodinný život, který cizinec zcela dobrovolně nerealizuje, se jeví po zhodnocení všech skutečností jako účelové s cílem získat oprávnění k pobytu na území ČR. Okolnosti seznámení, početí dítěte a následné důvody nezapsání cizince do rodného listu dítěte jsou zřejmé z rozsudku Krajského soudu v Praze, který vyhodnotil, že již od počátku, kdy cizinec přišel do ČR, měl snahu zde zplodit dítě, přičemž tím sledoval výlučně vlastní zájmy (legalizaci pobytu). V jeho jednání zcela absentuje zájem o dítě a zajištění jeho potřeb. To vyplývá z výpovědí matky dítěte nejen v předmětném správním řízení, ale také z jejích výpovědí, které uvedla v soudním řízení o určení otcovství. Tyto skutečnosti zásadně nerozporuje ani cizinec ve svých písemných vyjádřeních, které učinil v průběhu řízení. S ohledem na fakt, že cizinec se svým synem nikdy nežil a nežije ve společné domácnosti a ani o něj v minulosti řádně nepečoval a nepečuje, neshledal žalovaný, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný nesouhlasil, že cizinec v ČR realizuje významné rodinné vazby, které hodnotou a intenzitou převyšují intenzitu dvou protiprávností, pro které je řízení vedeno. Cizinec přicestoval na konci roku 2019 a po zajištění jeho osoby z důvodu nelegálního pobytu a prokazování se padělanými italskými doklady bylo s cizincem zahájeno správní řízení, ve kterém cizinec vystupoval jako E. O., státní příslušnost Nigérie. V průběhu správního řízení cizinec podal neúspěšně dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany. I v azylových řízeních vystupoval pod tímto jménem. Až v rámci soudního řízení o určení otcovství k nezletilému, které bylo zahájeno v průběhu řízení o správním vyhoštění, cizinec předložil cestovní doklad vydaný na zastupitelském úřadu Nigérie ve Vídni, vydaný na O. K. E. Je zřejmé, že svoji skutečnou totožnost cizinec prokázal pouze z důvodu, že byla podmínkou pro určení otcovství k nezletilému občanovi ČR. Celou dobu svého pobytu na území ČR vystupoval pod jinou identitou a při pobytové kontrole předložil policii padělané doklady. Během řízení o správním vyhoštění se cizinec zdržuje na různých adresách v ČR, svého syna navštěvuje pouze několikrát v roce a svoji vyživovací povinnost neplní, což vyplývá z jeho dluhu na výživném. Pokud cizinec v odvolání jako překážku ve styku se synem uvádí obtíže v komunikaci s bývalou partnerkou, žalovaný odkázal na výpověď matky dítěte do protokolu o výsledku svědka sepsaného dne 27. 8. 2024. Matka nezletilého uvedla, že od roku 2021 do dubna 2024 probíhalo soudní řízení ohledně určení otcovství k jejímu synovi, kdy délka tohoto řízení byla závislá na objasnění skutečné identity cizince. Cizinec začal projevovat zájem o syna až v roce 2021, poté, co byla ona předvolána na policii, začal navštěvovat syna a požadoval zapsání do jeho rodného listu. Jmenovaná dále uvedla, že protože má syn diagnostikovanou lehkou formu autismu a cizinec neumí česky, je u každého setkání přítomna i ona, neboť se cizinec se synem nedomluví. Vyhoštění cizince by pro ni a jejího syna nic neznamenalo, neboť pro syna cizinec není blízkým člověkem a syn o něm nikdy nemluví. Žalovaný zdůraznil, že není zřejmé, jak by cizinec mohl realizovat kontakty se synem bez účasti matky, když sám nezvládá český

jazyk. Navíc, pokud jeho syn trpí neurovývojovou poruchou a cizinec o syna projevoval od narození minimální zájem, je těžko představitelné, že by jejich společná setkání mohla probíhat bez účasti matky. V tomto ohledu také soud konstatoval, že matka o syna pečuje, a proti její péči nejsou žádné výhrady. Z předloženého spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že cizincův zájem o syna začal být výrazný až v době, kdy s cizincem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, v rámci kterého by ve prospěch cizince vyznělo, kdyby doložil, že je otcem nezletilého občana ČR. V průběhu řízení o správním vyhoštění cizinec proto podal návrh na určení otcovství, a poté co bylo v uvedené věci soudem pravomocně rozhodnuto, podal žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu. Lze proto konstatovat, že svoji aktivitu směřoval výhradně k legalizování pobytu na území ČR, po více jak třech letech od narození syna, na základě uznání otcovství k občanovi ČR, podáním žádosti o udělení přechodného pobytu v průběhu řízení o správním vyhoštění. O účelovosti jeho jednání svědčí také skutečnost, že až poté, co byla zamítnuta jeho žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu v prvním stupni (rozhodnutí ze dne 11. 3. 2025, č. j. OAM-10581/PP-2024, proti kterému podal dne 26. 3. 2025 odvolání), zintenzivnil svůj zájem o syna viz doplnění odvolání ze dne 15. 4. 2025. Celé jednání cizince, od jeho zajištění na území ČR s padělanými doklady, prokázání se jinou identitou v průběhu řízení o správním vyhoštění, zájem o zapsání do rodného listu občana ČR projevený také až v průběhu vedeného řízení o správním vyhoštění, zintenzivnění zájmu o syna a placení výživného až po zamítnutí žádosti o udělení přechodného pobytu v prvním stupni, dle žalovaného svědčí o jednoznačné účelovosti cizincova chování a vypovídá o jeho přístupu k dodržování zákonných norem a povinností. Cizincem namítané rodinné vazby tak nemohou založit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí již pro nízkou intenzitu zásahu do rodinného života. Dle názoru žalovaného tak v případě cizince nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný neshledal po posouzení daného případu, že by cizinec měl v ČR vybudované takové zázemí, které by bylo pro pokračování jeho rodinného života nepřekonatelnou objektivní překážkou při návratu do země původu.

28. V rámci posuzování případu cizince se žalovaný zabýval i tím, zda nebude porušen některý z článků Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný respektuje odpovědnost, práva a povinnosti rodičů, stejně jako uznává právo dítěte odděleného od jednoho z rodičů nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči. V souvislosti s Úmluvou o právech dítěte je nutno uvést, že úmluva připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3, z kterého vyplývá, že státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. Článek 10 odst. 2 Úmluvy též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Úmluva tedy požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Na tuto podmínku pamatuje i zákon o pobytu cizinců, a to v ustanovení § 122, kde stanovuje podmínky k odstranění tvrdosti správního vyhoštění. Je zřejmé, že do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě, nepůjde však o zásah nepřiměřený, ale o zásah, který je nutno

považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání, kterého se cizinec na území ČR dopustil.

29. Pokud cizinec namítal nepřiměřeně dlouhou délku vedeného správního řízení, žalovaný uvedl, že délka správního řízení odpovídá vždy složitosti projednávaného případu a že zákon o pobytu cizinců nestanoví žádnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, což znamená, že pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je zachována obecná lhůta podle správního řádu. Délka správního řízení byla zejména závislá na délce soudního řízení, v jehož rámci bylo rozhodováno o otcovství k nezletilému synovi. Cizinec začal řešit otázku otcovství k nezletilému občanovi ČR až v roce 2021, tedy v době, kdy bylo s jeho osobou vedeno řízení o správním vyhoštění, a jeho synovi byly již více jak 3 roky. Za této situace, kdy délka správního řízení se odvíjela od řádného zjištění stavu věci, nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat délku vedeného řízení. Z rozsudku Okresního soudu v B. ze dne 24. 7. 2023, také vyplývá, že vydání rozhodnutí o určení otcovství bránilo vážné nejasnosti ohledně identity cizince, tzn. pochybnosti o tom, kdo tato osoba je a jaké je její skutečné jméno. S ohledem na tuto situaci, způsobenou ze strany cizince, tak prováděl soud podrobné dokazování k otázce identity cizince, které vedlo k průtahům soudního řízení a tím i předmětného řízení o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 50 správního řádu tak, aby byl zjištěn náležitě skutečný stav věci a aby si pro rozhodnutí opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince. Pro jednání správních orgánů platí obecná zásada povinnosti vyřídit věc bez zbytečných průtahů, přičemž mechanismem bránícím porušování této povinnosti jsou ustanovení o ochraně proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Pokud se cizinec cítil průtahy v řízení dotčen na svých právech, měl možnost využít opatření proti nečinnosti ve smyslu tohoto ustanovení, popřípadě podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Ze správního spisu však nevyplývá, že by cizinec této možnosti využil. Délka řízení sama o sobě není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, ani nutnost postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
30. K námitce, že mělo být postupováno podle § 50a zákona o pobytu cizinců, žalovaný konstatoval, že smyslem postihu správním vyhoštěním je ukončení pobytu cizince na území, který není v souladu s platnou právní úpravou, a je tudíž neoprávněný. Při splnění podmínek vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Primárně správní orgán zvažuje uložení správního vyhoštění a teprve tehdy, shledá-li nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, popřípadě zjistí-li jiný důvod bránící uložení správního vyhoštění, přistoupí k uložení povinnosti opustit území.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

32. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, 1. prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, 4. pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
33. Soud informoval o tomto soudním řízení orgán péče o dítě – Městský úřad H., který v řízení o správním vyhoštění zastupoval nezletilého syna žalobce, s dotazem, zda bude za syna uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, případně zda za nezletilého může jednat jeho matka jako zákonná zástupkyně. Z přípisu ze dne 28. 5. 2025 soud zjistil, že matce nic nebrání tato práva za syna uplatňovat, neboť její zájmy nejsou v rozporu se zájmy nezletilého. K výzvě soudu sdělila matka, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení za svoji osobu (nikoliv za syna). Ve vyjádření k žalobě dodala, že styk otce s dítětem nebyl podmiňován žádným finančním plněním. Matka nikdy nestanovovala žádné podmínky tohoto charakteru a otec měl možnost se s dítětem vídat na základě vzájemné dohody, nikoli na základě jakýchkoli finančních požadavků. Ani tvrzení, že otec nemůže dítě odvést do své domácnosti a ani si s ním hrát v domácnosti matky, takže se styk odehrává výlučně formou procházek, neodpovídá realitě. Setkání dítěte s otcem probíhají převážně v domácnosti matky.
34. Podstatou žaloby je otázka posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce a otázka, nakolik budou dotčeny zájmy nezletilého syna žalobce. Žalobce namítal, že se podílí na výchově a výživě syna, tvrdil, že matce dítěte se podařilo v řízení obstruovat natolik, že jej protáhla o takřka tři roky, z tohoto důvodu nelze vyčítat žalobci nižší míru vzájemných styků do doby vydání uvedeného rozsudku, napadené rozhodnutí nijak nezohledňuje, že syn má poruchu autistického spektra, toto zdravotní omezení s sebou nese opožděný vývoj a určitou jeho autistickou úzkost a neochotu k jakýmkoliv změnám prostředí. Provedeným dokazováním bylo podle žalobce prokázáno, že účastník je skutečně otcem nezletilého občana ČR, se kterým se setkává a podílí se na jeho výchově i výživě. Žalovaný opomněl zohlednit vyjádření matky nezletilého syna, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
35. Soud předně nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný neopomněl vyjádření matky ze dne 11. 4. 2025 (učiněné v řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu a předložené žalovanému), kdy matka uvedla: „*Od data mé původní výpovědi došlo k výraznému zlepšení situace, zejména co se týká zájmu jmenovaného o našeho syna a výše výživného, což příkládám skutečnosti, že pan E. získal stabilní zaměstnání.*“ Tuto listinu výslovně zohlednil (viz strana 7 napadeného rozhodnutí). Z rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění žalovaný vycházel a jak je hodnotil, své úvahy dostatečně odůvodnil.
36. Základním předpokladem správného posouzení věci je dostatečné zjištění skutkového stavu. Správní řád v tomto směru hovoří v § 3 o tom, že správní orgán postupuje „*tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“ (tj. základními zásadami činnosti správních orgánů). Jinak řečeno, jakkoli je správní řízení obecně ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu), není povinnost zjišťování skutkového stavu věcí absolutní a je vázána na neexistenci

důvodných pochybností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48).

37. Rozhodnutí o správním vyhoštění je pak přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Ünner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).
38. Soud předně konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Skutečnost, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně – bez víza či povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, není sporná, stejně jako že se prokázal padělanými doklady. Správní orgán I. stupně zjistil skutečnosti svědčící o soukromém a rodinném životě žalobce z jeho výpovědi, výpovědi matky nezletilého jako svědkyně, práva nezletilého správní orgán zajistil ustanovením opatrovníka – Městský úřad H. Cizinec přicestoval na konci roku 2019 a po zajištění jeho osoby z důvodu nelegálního pobytu a prokazování se padělanými italskými doklady bylo s cizincem zahájeno správní řízení, ve kterém cizinec vystupoval jako E. O., státní příslušnost Nigérie. V průběhu správního řízení cizinec podal neúspěšně žádost o udělení mezinárodní ochrany, i v azylovém řízení vystupoval pod tímto jménem. Až v rámci soudního řízení o určení otcovství k nezletilému, které bylo zahájeno v průběhu řízení o správním vyhoštění, cizinec předložil cestovní doklad vydaný na zastupitelském úřadu Nigérie ve Vídni, vydaný na O. K. E. Svoji skutečnou totožnost cizinec prokázal pouze z důvodu, že byla podmínkou pro určení otcovství k nezletilému občanovi ČR. Ohledně vztahu k synovi žalovaný zjistil, že cizinec o svého syna nepečoval a nepečuje a ani významně finančně nepřispívá na jeho výživu. Zdravotní stav nezletilého vyžaduje a bude vyžadovat speciální přístup, který je provázen zvýšenými náklady, a pokud cizinec má takový zájem o své dítě, měl by prvořadě plnit své rodičovské povinnosti. Tyto může plnit i v případě, že bude nucen vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění do domovského státu. Dovolávání se práva na rodinný život, který cizinec zcela dobrovolně nerealizuje, se jeví po zhodnocení všech skutečností jako účelové s cílem získat oprávnění k pobytu na území ČR. Okolnosti seznámení, početí dítěte a následné důvody nezapsání cizince do rodného listu dítěte jsou zřejmé z rozsudku Krajského soudu v Praze, který vyhodnotil, že již od počátku, kdy cizinec přišel do ČR, měl snahu zde zplodit dítě, přičemž tím sledoval výlučně vlastní zájmy (legalizaci pobytu). V jeho jednání zcela absentuje zájem o dítě a zajištění jeho potřeb. To vyplývá z výpovědi matky dítěte nejen v předmětném správním řízení, ale také z výpovědí, které uvedla v soudním řízení o určení otcovství. Během řízení o správním vyhoštění se cizinec zdržuje na různých adresách v ČR, svého syna navštěvuje pouze několikrát v roce a svoji vyživovací povinnost neplní, což vyplývá z jeho dluhu na výživném. Syn má diagnostikovanou lehkou formu autismu a cizinec neumí česky, vyhoštění cizince by podle názoru matky pro ni a syna nic neznamenalo, neboť pro syna

cizinec není blízkým člověkem a syn o něm nikdy nemluví. Matka o syna pečuje, a proti její péči nejsou žádné výhrady.

39. Soud konstatuje, že takto zjištěný skutkový stav zcela ob stojí, sám žalobce ke svému rodinnému životu vypovídal pouze v roce 2019, později se již k výsledku nedostavil, vyjádření jeho zástupce ze dne 4. 10. 2020, že žalobce synovi zasílá výživné, se synem se pravidelně stýká v bydlíšti matky po dobu 3 až 4 hodin, nosí mu dárky, oblečení, hračky, mají k sobě citový vztah, nebylo provedeným dokazováním potvrzeno. Pravidelné a delší návštěvy neprobíhaly ani k tomuto datu, ani později. Zájem žalobce o syna byl vždy spíše nárazový, výživné bylo hrazeno v zcela nedostatečné výši.
40. Pokud bylo v žalobě tvrzeno, že nastaly nové skutečnosti, s odkazem na vyjádření matky ze dne 11. 4. 2025, pak soud konstatuje, že vyjádření je zcela neurčité. Je z něj zřejmé, že žalobce platí výživné, zřejmě vyšší než dříve, podle názoru matky v důsledku „stabilního zaměstnání“. Z vyjádření nevyplývá, že by syn měl být aktuálně více navázán na otce. Žalobce zastoupený advokátem nijak nepopisuje, v jakém směru se měl vztah žalobce se synem zlepšit, oproti stavu zjištěnému správním orgánem. Soud zdůrazňuje, že ohledně zjišťování skutkového stavu spolupracovala po dobu správního řízení více matka nezletilého, která opakovaně vypovíдалa (naposledy dne 27. 8. 2024). Správní orgán se pokusil zjistit aktuální informace k soukromému a rodinnému životu i přímo od žalobce, tento však na předvolání na den 6. 11. 2024 nereagoval (ani jeho právní zástupce). Přitom právě žalobce byl odpovědný za vyličení a prokázání skutečností týkajících se jeho rodinného života. Podrobný popis rodinného života a vztahu se synem absentuje i v žalobě. Nekvalitní vztah se synem dává žalobce za vinu matce, dlouhému soudnímu řízení o určení otcovství a poruše syna, ze správního spisu je však zřejmé, že matka dítěte otci ve styku nebránila, v tomto ohledu vždy poskytovala součinnost, a to již od narození syna, byl to výlučně žalobce, který si dobrovolně zvolil nízkou intenzitu kontaktu s nezletilým. Nezletilý v tomto věku, zvláště s diagnózou lehkého autismu, by potřeboval zcela odlišný přístup otce. Soud má za to, že bylo spolehlivě zjištěno, že otec nehraje v životě nezletilého fakticky žádnou výraznou roli. Žalobce dlouhodobě vystupoval pod falešnou identitou, prokázal se padělanými doklady (9. 12. 2019), pod jinou identitou vystupoval i v řízení o určení otcovství. Řízení o určení otcovství (a v návaznosti na to i řízení o správním vyhoštění) bylo protahováno právě z důvodu zjišťování a prokazování pravé identity žalobce, nikoliv z důvodu obstrukcí na straně matky. Lze dodat, že žalobce věděl, že jeho bývala partnerka porodila syna v prosinci 2017, přesto bez zjevného důvodu návrh na určení otcovství podal až v červnu 2021, kvalitní vztah se synem si nevytvořil, ač k tomu měl všechny podmínky, namísto toho obviňuje matku nezletilého, která zajišťuje veškeré potřeby nezletilého, které jsou ještě intenzivnější s ohledem na jeho poruchu autistického spektra, a dlouhodobě neplatí výživné v dostatečné výši s vysvětlením, že nemá legální pobyt. Již Krajský soud v Praze v rozsudku o určení otcovství a úpravě poměrů ze dne 20. 2. 2024 akcentoval, že je na otci, aby si své poměry upravil takovým způsobem, aby byl schopen výživné na syna platit. Krajský soud v rozsudku uvedl, že otec od počátku pobytu v ČR měl snahu zde zplodit dítě, přičemž sledoval výlučně vlastní zájmy (legalizaci pobytu), v jeho jednání zcela absentuje zájem o dítě a zajištění jeho potřeb, otec o syna neprojevuje téměř žádný zájem, nezletilého navštěvuje sporadicky a na velmi krátkou dobu, neřeší, kdo a jak potřeby nezletilého finančně zabezpečí. Krajský soud konstatoval, že takový přístup otce je neslučitelný s zájmy nezletilého.

41. Zdejší soud nyní konstatuje, že nebylo zjištěno, že by se vztah otce k nezletilému synovi v mezidobí výrazněji změnil k lepšímu.
42. Pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců, dle něhož „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
43. Citované ustanovení je v posuzovaném případě navíc násobeno § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle něhož „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
44. V rámci posuzování případu cizince se žalovaný správně zabýval i tím, zda nebude porušen některý z článků Úmluvy o právech dítěte (viz strana 7 napadeného rozhodnutí).
45. Jak připomněl Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být předním hlediskem právě zájem dětí. Toto hledisko nejlepšího zájmu přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam – ne však v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě z hlediska procesního. ESLP tedy posuzuje, zda příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem.
46. Potřebou zohledňování nejlepšího zájmu dítěte se zabýval ve svém nedávném nálezu také Ústavní soud; viz nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19. Ústavní soud zdůraznil, že je potřeba rozlišovat, o jaký typ řízení ve vazbě na dítě se jedná. Tato řízení pak rozčlenil do čtyř základních kategorií: 1. první z nich tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva a povinnosti dítěte právě jakožto dítěte (typicky řízení o péči o dítě a o styku s ním); 2. druhá kategorie představuje řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (příkladem pak uvedl řízení o soukromoprávních závazcích či trestní řízení proti mladistvému pachateli); 3. třetí kategorie jsou řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte; právě do této kategorie spadá nyní projednávaná věc, což ostatně Ústavní soud jako příklad této kategorie také uvedl; 4. poslední kategorii představují ta řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně fakticky (příkladem uvedl Ústavní soud řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může projevit např. na ekonomickém statusu rodiny).

47. V návaznosti na výše uvedené kategorie Ústavní soud zhodnotil, jakou roli kritérium nejlepšího zájmu dítěte v daném řízení hraje. Ve vztahu k třetí kategorii (tj. nyní projednávané věci) uvedl, že zde se otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde „*nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější*“.
48. Nyní projednávaná věc (tj. řízení o správním vyhoštění rodiče nezletilého) spadá do kategorie třetí. Ačkoli je tedy správní vyhoštění ukládáno žalobci - dospělému muži, a není přímo ukládáno dítěti, má jeho uložení nezpochybnitelný a přímý dopad i na život nezletilého syna. Právě tuto skutečnost přitom odráží § 174a, jakož i § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které povinnost zohledňovat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince zakotvují. Obdobnou situaci se z tohoto pohledu zabýval v citovaném nálezu také Ústavní soud, neboť ten řešil nezbytnost zohlednění zájmu dítěte při ukládání trestu odnětí svobody pachateli – jeho rodiči. I tento typ řízení tak spadal do výše uvedené třetí kategorie. V návaznosti na to Ústavní soud uvedl: „*Nejlepší zájem dítěte jako faktor pro neuložení nepodmíněného trestu odnětí svobody jeho rodiči (či jiné pečující osobě) zesilují a zeslabují zejména tato kritéria: míra péče obžalovaného o dítě (zejména jde-li o výlučnou pečující osobu, či nikoliv); míra faktické závislosti dítěte na obžalovaném (s ohledem na věk, zvláštní potřeby dítěte atd.); hloubka emočního vztahu dítěte k obžalovanému; míra, v jaké byl čin spáchán vůči dítěti; míra obrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na svobodě atd.*“
49. Ústavní soud současně zdůraznil potřebu vážení těchto kritérií proti dalším konkurujícím zájmům a potřebu jejich materiálního obsažení v odůvodnění odsuzujícího rozsudku (přeneseno na nyní posuzovaný případ: v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí). Byť Ústavní soud neposuzoval zájem dítěte ve zcela totožném řízení, uvedená kritéria lze obdobným způsobem posuzovat i v nyní projednávané věci, neboť i zde jde ve své podstatě o odloučení rodiče od dítěte, nikoli však v důsledku uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, nýbrž v důsledku uložení administrativního opatření – tedy správního vyhoštění, v této souvislosti srovnej závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2021, č. j. 5 Azs 371/2020-38.
50. Rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu požaduje nejlepší zájem dítěte náležitě posoudit; k tomu srov. např. rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ve kterém Nejvyšší správní soud vymezil kritéria, jimiž je třeba se v této souvislosti řídit při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019-33, či ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019-33.
51. V tomto kontextu tedy bylo třeba hodnotit i přiměřenost žalobou napadených rozhodnutí vzhledem k zájmům nezletilého syna žalobce.
52. Žalovaný judikатурním požadavkům dostál. Soud shrnuje, že je nutno zohlednit míru péče žalobce o syna (tedy že otec o syna fakticky dlouhodobě vůbec nepečuje, navštěvuje ho jednou za čas na krátkou dobu, výživné ve výši vyměřené soudem nehradí, dluh na výživném též neuhradil), míru faktické závislosti syna na žalobci s ohledem na věk, zvláštní potřeby dítěte (nulová závislost, primární pečující osobou je matka nezletilého, s hlídáním vypomáhá babička, otec se synem nemůže být o samotě neboť nemají

společný jazyk, nezletilý není na otce zvyklý) a hloubku emočního vztahu dítěte k žalobci (velmi nízká). Přístup žalobce nesvědčí o tom, že by se jeho nepřítomnost na území zásadním způsobem dotkla zájmů nezletilého. Co se týká finančního zajištění syna žalobce, lze mít za to, že příjem žalobce pochází z nelegální činnosti. Žalobce zároveň neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily v tom, aby výživné platil i po návratu do země původu a aby i po vycestování udržoval se synem kontakt elektronicky. S ohledem na dosavadní přístup matky lze mít za to, že bude s žalobcem spolupracovat a v dalším kontaktu se synem mu nebude bránit. Žalobce může v budoucnu také požádat o vízum nebo povolení k pobytu, bude-li se chtít se synem setkat. Splnění podmínek pro získání oprávnění ke vstupu bude záviset od žalobce. Nelze předvídat, jak bude taková žádost posouzena, a žalobce se případnému neudělení oprávnění ke vstupu může bránit. Ohledně jazykové bariéry lze konstatovat, že bude nutná v kontaktu na dálku potřebná asistence matky, obdobně jako je tomu při kontaktu žalobce se synem v ČR. Aktuální vztah mezi žalobcem a jeho synem nepřevládá ostatní zájmy a není důvodem pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud tak neshledal, že by za daných okolností mohlo být vyhoštění žalobce na dobu 1 roku v rozporu s nejlepším zájmem nezletilého syna žalobce. Žalobce pak k ČR nemá jiné významnější vazby, pokud zde vydělává, tak nelegálním způsobem, nebyly tvrzeny žádné důvody, pro které by se nemohl vrátit do vlasti, s žádostí o udělení mezinárodní ochrany úspěšný nebyl. Žalovaný důkladně posoudil všechny relevantní skutečnosti a správně shledal, že zásah napadeného rozhodnutí není nepřiměřený do soukromého či rodinného života žalobce, osoby zúčastněné na řízení ani nezletilého syna žalobce.

53. Soud dodává, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o správním vyhoštění za nezletilého orgán péče o dítě nepodal, lze tedy z jeho postoje dovodit, že proti správnímu vyhoštění v délce jednoho roku v zásadě není nic namítáno.
54. Tvrzená dosavadní bezúhonnost žalobce vzhledem k jeho jednání a okolnostem případu není rozhodujícím faktorem pro odlišné posouzení přiměřenosti zásahu. Soud pak neshledal tvrzenou součinnost se správním orgánem, když žalobce nelegální pobyt žalobce byl odhalen až pobytovou kontrolou, prokázal se padělanými doklady a při výsledku tvrdil, že jsou pravé. K dalšímu výsledku se již nedostavil.
55. Vzhledem k tomu, že žalobce nesporně naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění (nelegální pobyt a prokázání se padělanými doklady), zároveň rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným opatřením nezasahujícím nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince, nebylo na místě postupovat podle ust. 50a zákona o pobytu cizinců.
56. Soud tvrzenou nepřiměřenost posoudil i ve vztahu k délce zákazu pobytu jeden rok.
57. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny*

řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

58. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobce nepřiměřeným opatřením. Správní orgán I. stupně na straně 10 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil, nelegální pobyt byl odhalený pobytovou kontrolou, prokázal se padělanými doklady, délka zákazu pobytu byla snížena s ohledem na délku řízení, žalovaný závěry aproboval na straně 9 napadeného rozhodnutí, v odvolání nebylo nic konkrétního k této otázce namítáno, proto i přezkum žalovaného byl toliko v obecné rovině.
59. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že správní řízení trvalo dlouhou dobu, soud toliko podotýká, že převážně z důvodů na straně žalobce, kdy byly pochybnosti o jeho pravé identitě. Nelegální pobyt a padělané doklady odhalila až kontrola policie, žalobce i po dobu správního řízení a řízení o udělení mezinárodní ochrany používal falešné jméno. Svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty správního vyhoštění, délku zákazu pobytu jeden rok rozhodně nelze hodnotit jako příliš přísné opatření. Žalobce může zároveň podle § 122 odst. 5 písm. a) nebo b) zákona o pobytu cizinců požádat o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrácení doby správního doby, budou-li pro to splněny zákonem stanovené podmínky. Soud konstatuje, že je na žalobci, aby svou pobytovou situaci upravil tak, aby mohl se synem udržovat kontakt. Dosavadní postup žalobce však nasvědčoval tomu, že se synem udržoval kontakt, aby si mohl upravit svou pobytovou situaci.
60. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. června 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně